

MARIJA JANA:

## Ko je bila mamuška bolna . . .



hišo, s solncem pretkano, s srečo obdarjeno, je priplaval teman oblak. Mamuška je bila bolna. Ona dobra, zlata mamuška! Veliko delo, od ranega jutra do trde noči, dan v dan, mesec za mesecem, leto v leto — neumorno delo, skrbi z gospodinjstvom, z družino — vse to ji je izpodkopalo zdravje.

In mamuška je bila bolna. Ležala je nepremično na beli blazini, oči, oh, te zlate oči pa so gledale tako žalostno. Bali so se za njeno zdravje. Kaj bi bilo, da mamuška umre! Mahoma se je ta misel polastila vseh, to vprašanje je stiskalo vsa srca, a vendar beseda, ta grozna beseda ni mogla, ni smela na usta, saj že sama misel nanjo je bila temnejša od smrti.

Poslali so po zdravnika. Povedal je, da ni nič posebno hudega, le utrujenost je to, naporno delo ji je izpodkopalo telesne moči, zato potrebuje pokoja, miru in kmalu se ji povrne zdravje. Vsem je bilo laže pri srcu.

Toda le ena skrb je težila njeno dobro srce: kdo bo sedaj pospravljaj, kdo kuhal? Imela je dve hčerki, starejšo Stano in mlajšo Vero. Toda bili sta še nevešči kuhanju in malo sta znali za gospodinjске posle. Saj sta bili obe še jako mladi, morali sta hoditi v šolo, v počitnicah pa komaj da sta se malo oddahnili. Tudi sedaj so bile počitnice. A hrabro sta se lotili dela. Vera je bila v kuhinji, Stana v sobi. Kot miški sta hodili tiho po prstih, da ne bi z ropotom motili svoje dobre, bolne mamuške.

Vera je mešala s kuhlalnico po loncih in kozicah, prilivala in odlivala, nalagala na ogenj, toda bila je to zanjo težka služba. A delala je vse to z ljubeznijo in veseljem, ker je s tem pomagala bolni mamuški, da bo prej ozdravela. Sicer pa je bila večča kuharica, saj je mnogokrat polizala skledo in lonec, razbila kozarce in krožnike, zato ni čuda, da je začela sama kuhati na lastno pest. Vendar je izprevidela, da to ni preveč lahko. Toda pogumno je vztrajala pri delu. Svoje starejše sestrice ni preveč pustila v kuhinjo, ker je vedela, da je pobila še premalo krožnikov in skled.

Toda vendar je šlo vse lepo po sreči. Malo ji je svetovala mamuška — preveč je ni izpraševala, ker je vedela, da jo govorjenje utruja — malo si je pomagala sama. Le juha, tista juha, ki bi mamuški najbolj pomagala in ki jo ima očka najrajši, ni imela prave barve. Bila je tako bleda, tako bela. Poizkusila je vse mogoče, pretehtala še enkrat vse, kar je vrgla v lonec, a vendar se juha ni nič izpremenila. Poklicala je Stano in ji pokazala svojo bolno juho. Pa je Stana pogodila pravo. Malo čebulinih lupin je treba, pa bo juha lepo zagorela.

Kakor potrebuje človek solnca, da mu lica dobe pravo barvo, tako je treba juhi lupin. Rečeno — storjeno! In res! Sedaj je pa tudi Vera uvidela, da bi ji morda lahko Stana še kdaj pomagala, in ji je dovolila, da sme tudi biti v kuhinji. Tako je šlo obema delo laže izpod rok. Še očka je pohvalil pridni kuharici in je prav s slastjo jedel pripravljeno kosilo. Ko je zvedela mamuška, da ima tako pridni hčerki, so ji zopet jasneje gledale oči.

Toda vse eno ji ni bilo bolje. Ležala je že teden dni, lica so se ji posušila, oči so se udrle in okrog usten ji je zarezala bol globoko gubo. Toda vse trpljenje je prenašala mirno in vdano, nikdar ni govorila o bolečinah, ki so pretresale njeno telo. Stana in Vera sta sedeli ob postelji, ko sta opravili vse posle, da sta ji s pripovedovanjem krajšali čas. Toda bilo je vse tako žalostno in tiho. Še solnčece ni moglo gledati te žalosti, zato se je skrilo za oblake in nebo samo je zatemnelo od bridkosti.

In zopet je prišel zdravnik, strah je ležal vsem v očeh, kaj poreče modri mož. Zmajal je z glavo enkrat, dvakrat, pa je pogodil pravo: proč od tu mora mamuška, proč iz tega kraja, kjer ji vsak veter, vsaka izprememba vremena škoduje! Ni ta bolezen le od dela in skrbi, pač pa je tudi od vremena in zraka.

In sklenil je očka, da pojdejo, saj je tudi on trpel, ko je videl njeno boleost. Težko so se poslovili od kraja, s katerim jih je vezalo tisoč misli, tisoč sanj in želj. A šli so, ker je to koristilo mamuški.

In ko je mamuška zadihala novi zrak, ko so njena lica božale južne sapice, tedaj so ta lica zopet zardela, oči so se zasmejale in srce je zavriskalo. In še teden dni — in mamuška je bila zdrava.

In črni oblak je izginil, zlato solnce je poslalo svoje svetle žarke v hišo, kjer so gorela štiri srca v ljubezni in sreči, da jim je dobra mamuška zdrava in vesela.

Tam v dalji pa je šumela cipresa in lovor, zeleno morje je pelo večno pesem ljubezni, bela jadrnica je hitela po njega mirni gladini in poljubljala s svojimi jadri lesketajočo površino. A v njihova srca sta legla mir in sreča!

### *Večerna.*

*Solnce šlo je spat za gore,  
črna že se bliža nočka,  
drobno dete obnemore  
in zapira trudna očka.*

*Mati skrbno ga pokriža,  
v mehko postelj položi,  
angel varuh se približa:  
dete se na smeh drži...*

*Fr. Ločniškar.*

